

צומחים יחד מתוך הקושי

פעולה וירטואלית

איך הלב שלי מרגיש היום?

מאשר

מאהב

עצוב

מתוח

שמח

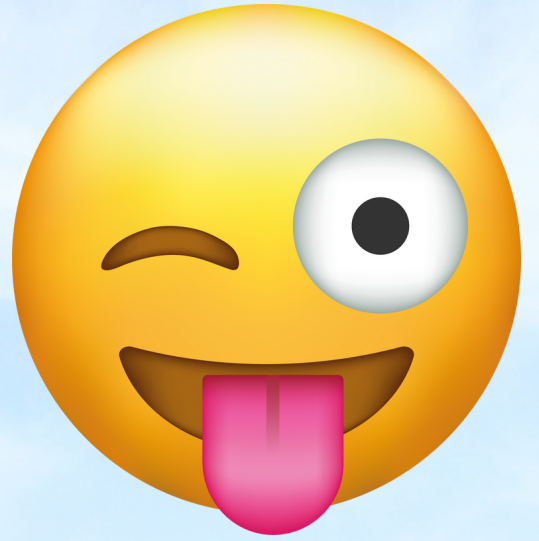
מפתע

רגוע

נבוך

שובב

עיף

מהרהר

כועס

הזרע שלא ויתר | סיפור

פעם אחת, בתוך מגרה קטנה במחסן הגנה של סבא אהרן, נח לו שקיק חום שבתוכו הסתתרו עשרות זרעים קטנים. כל זרעם היה חלום קטן – לפרח, לגדל, לגעת באור השמש.

אבל הזרע שלנו, שקראו לו שקט, היה קצת שונה. הוא היה הכי קטן מכלם, והכי שקט. לפעמים הוא היה שומע את שאר הזרעים מתרגשים:

"אני אהיה חמניה גבוהה!", קרא אחד.

"ואני אהיה עץ תפוחים עסיסי!", אמר אחר.

"אני אהיה סביון צהב, שכלם יעשו עליו משאלות!"

ושקט... שתק. הוא לא ידע מה הוא יהיה. ולפעמים אפלו חשש – אולי הוא לא יצמח בכלל?

יום אחד באה רוח רעננה, וסבא אהרן פתח את השקית. הוא פזר את הזרעים בגנה – על אדמה רכה, שחרה. גם שקט נפל לתוך בור קטן, ונקבר באדמה.

החשף היה גמור. שקט רעד.

"אני לבד... חשוף פה... קר. אולי זה הסוף?"

אבל בתוך הלב הקטן שלו, נדלק ניצוץ: רצון.

"אני לא מבין איך... אבל אולי אני פשוט אתאמץ... אולי יום אחד אראה אור."

הזרע שלא ויתר | המשך סיפור

עברו ימים. גשם ירד, והשקה את שקט באהבה. האדמה חבקה אותו. השמש חיכה מרחוק.

לאט-לאט, בלי שאף אחד ראה, שקט התחיל לגדל – שרש קטן של אמונה ירד למטה, ונצץ עדין עלה למעלה. הוא לא תמיד הרגיש חזק. לפעמים רצה לוותר. אבל כל פעם שהיה כמעט מוותר – היה שומע בפנים קול קטן שאומר: "תמשיך. גם מתוך חשך – אפשר לצמח."

ויום אחד – קרן שמש קטנה מצאה אותו. ופתאום – הוא פרץ החוצה! גבעול דק, ירק, עלה מתוך האדמה.

הימים עברו, ושקט הפך לצמח מיוחד – לא הכי גדול, לא הכי בולט – אבל כזה עם פרח קטן ויפהפה בצבע תכלת, שלא ראו כמותו בשום מקום. הילדים בגנה אהבו אותו, והיו אומרים: "תראו את הפרח הזה! איזה עדין. איזה אמיץ."

ושקט, שהיה פעם זרע קטן וחושש – הבין:
דוקא מתוך הקשי – צמחתי.

מֶה אֲנִי רוֹצֶה לְהוֹסִיף טוֹב בְּעוֹלָם?

תפלה לשלום המדינה

אֲבִינוּ שֶׁבַשְׁמַיִם, צוּר יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ, בָּרַךְ אֶת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל, רֵאשִׁית צְמִיחַת גְּאֻלָּתָנוּ. הֲגֵן עָלֶיךָ בְּאַבְרַת חֲסִדֶּךָ,
וּפְרֹשׁ עָלֶיךָ סִכַּת שְׁלוֹמָךָ, וּשְׁלַח אוֹרְךָ וְאַמְתָּךְ לְרֵאשִׁיָּהּ, שְׁרִיָּה וְיוֹעֲצִיָּהּ, וְתִקְנֶם בְּעֶצֶה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ. חֲזֵק אֶת יְדֵי
מִגְנֵי אֶרֶץ קִדְשֵׁנוּ, וְהִנְחִילֵם אֱלֹהֵינוּ יְשׁוּעָה וְעֶטְרַת נְצַחֵן תְּעַטְרֵם, וְנִתַּתְּ שָׁלוֹם בְּאֶרֶץ וְשִׁמְחַת עוֹלָם לְיוֹשְׁבֶיהָ.

וְאֶת אַחֵינוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל פְּקֹד-נָא בְּכָל אַרְצוֹת פְּזוּרֵיהֶם, וְתוֹלִיכֵם מִהֲרָה קוֹמְמִיּוֹת לְצִיּוֹן עִירְךָ וְלִירוּשָׁלַיִם מְשֻׁכָּן
שְׁמֶךָ, כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדֶךָ: "אִם יְהִי נִדְחָךְ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם, מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ. וְהִבִּיאֶךָ
ה' אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יִרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וִירִשְׁתָּהּ, וְהִיטִבְךָ וְהִרְבֶּךָ מְאֹד בְּתִיָּהּ.

וַיַּחַד לְבַבְנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ, וּלְשֹׁמֵר אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ. וּשְׁלַח לָנוּ מִהֲרָה בֶּן דָּוִד מְשִׁיחַ צְדָקָה, לְפִדּוֹת
מִחֲכֵי קֶץ יְשׁוּעָתְךָ. הוֹפֵעַ בְּהֵדָר גָּאוֹן עֲזָךְ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל אֶרֶץְךָ, וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאַפּוֹ:
"ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ, וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה". אָמֵן סְלָה.